

HINTÁZÁS. (Lásd az 54. lapon.)

GÁBOR TITKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás)

GÁBOR nem akarta elárulni a kis fiu előtt, hogy ő, a jeles, derék Gábor valami fontos dologban gondatlan tudott lenni; ezért közönyösséget színlelt s így szólt:

— Köszönöm, Misi, nem érdemli a fáradságot . . . csak afféle jelentéktelen kis irás volt, megirhatom újra.

— Akkor hát isten veled . . . sietnem kell haza, mert messze van a gyárig, hol atyám lakik. Pedig már sötét van.

Csakugyan, már egészen beesteledett s Gábor rövid megfontolás után belátta, hogy hiába menne oda a fához, a sötétben már meg nem láthatná a kis levelet a sűrű lomb között. Anyjának pedig bizonyosan már eddig is feltűnt hosszas kimaradása, okvetlenül haza kell mennie.

Azzal a szándékkal lépett be, hogy mindjárt elmondja a balesetet s ha valami nagyon fontos volt abban a levélben, utóvégre még egyszer meg lehet írni s ő késő este is elviheti. De amint belépett a szobába, elképedve állt meg. Anyja az asztalnál ülve nagy gyönyörűséggel lapozgatótt abban a könyvben, melyet Gábor rejtteni akart előle, a jutalomul nyert díszkötésű könyvben, melynek első lapjára maga a tanár írta fel a Gábor nevét és a kitüntetését. Mikor ugyanis Gábor délután hazaérkezett s boszusan lecsapta könyves táskáját, nem vette észre, hogy a táskaszétnyilt s a könyvek szétszóródtak az asztalon. Anyja véletlenül megpillantotta, a szép könyv feltűnt neki s a mint kezébe

vette és fölnyitotta, mindjárt megtudta, milyen dicsőséget aratott Gábor az iskolában. Természetesen igen nagy volt öröme, s a mint Gábort megpillantá, szinte könnyezve mondá:

— Jőjj, jőjj, kedves jó fiam, ölelj meg! Oh te rosz fiu, hát miért nem mondtad mindjárt délután, milyen kitüntetését nyertél? Persze, rögtön küldtelek a levéllel . . . most már tudom, mért voltál olyan kedvetlen, hogy azonnal menned kellett . . . ugy-e, épen akkor akartad megmutatni? No de se baj, most is csak olyan nagy az örömem. Oh, ha jó atyád élné, ha tudná, milyen derék fia lett!

És a jó anya, sirva örömében, összecsókolta fiát, ki pirulva, sápadozva, kedvetlenül állt eilötte.

— No, majd vacsoránál elbeszélsz mindent . . . fáradt vagy, ugy-é? Nagy séta ám az a kastélyig. Mindjárt kész a vacsora, föltálatom.

Az anya kiment, Gábor pedig teljesen megzavarodva bámult maga elé. Minden terve, szándéka föl volt forgatva. Hogy vigye vissza a jutalmat a tanárnak, hogy fedezze föl hibáját, mikor most már jó anyja is megtudta kitüntetését? Most már anyja előtt is meg kellene vallania mindent . . . s hogy tegye ezt, hogy rontsa meg örömét, hogy okozzon neki öröm helyett oly nagy szomorúságot! Mikor azt hiszi, hogy fia dicsőséget aratott, azt fogná megtudni, hogy épen megfordítva szégyent hozott reá!

Nem, ezt nem teheti, most már hallgatnia kell, kénytelen eltitkolni mindent.

— De az iskolába többé vissza nem térek . . . szólt magában egészen kétségbe.

esve. Nem, soha sem tudnék többé szemébe nézni a tanárnak, tanulóársaimnak, s főleg Palinak... anyám ugyanis azt mondta, hogy nagy áldozatába kerül iskoláztatásom... tanultam már eleget s most keresek valami munkát, megkeresem kenyeremet... segítetek vele jó anyámon is. Minap már hallottam is valamit egy állásról, mely épen nekem való volna... talán el is nyerhetem...

Csak most jutott eszébe az újabb baj, a levél elvesztése. Anyja nagy örömben nem is kérdezősködött, valjon átadta-e, de különben is egészen természetesnek találta, hogy Gábor jól végezte a dolgát, hiszen egy levél átadása nem valami nehéz dolog. És most, mikor úgy tele van örömmel, mennyire megrontaná kedvét, ha megtudná, hogy Gábor ezt a könnyű dolgot sem tudta elvégezni.

— Majd beszédközben akad valami jó alkalom, hogy megvalíthatom, biztatá magát Gábor s így ennek a hibának a jóvátételét is elodázza.

A vacsora csakhamar fel volt tálalva s a jó anya örvendezve kérde:

— És aztán mit mondott a tanár, mikor átadta a jutalmat? szépen megdicsért, ugy-e?

— Oh... nem is igen tudom... nem sokat beszélt... Aztán meg én... én jobb szerettem volna, ha Pali nyeri el a jutalmat.

— Ez jó szivedről tanuskodik, kedves, derék fiam. Atyád is egészen ilyen volt, mindig arra törekedett, hogy másoknak okozzon örömet. De hát mindennek van határa, az önzetlenségnek is. Miért kapta

volna Pali a jutalmat, mikor te becsületesen megérdemletted.

Gábor összerezzent. Hát mindenki csak azt fogja már emlegetni, hogy becsületesen érdemelte meg! Mindenki ezzel kinozza! Ezt nem viselheti el sokáig!

Egy ideig hallgatott, aztán hirtelen így szólt:

— Kedves anyám, én azt hiszem, ezzel az esztendővel be is fejeztem iskoláimat, nincs kedvem többé iskolába járni. Már elég nagy vagyok, hogy dolgozzam s kilátásom is van egy jó kis állásra. Az öreg Beregi ur, a gyár vezetője keres valakit, a ki jól tud írni, számolni s a kiből lassanként segédet nevelhetne magának. Egyszer már velem is beszélt erről s azt hiszem, megkapom ez állást, ha akarom; Beregi ur igen jó barátja volt boldogult atyámnak s már csak azért is megtenné...

— De Gábor, miket beszélsz! kiáltá anyja álmélkodva. Hiszen még tegnap busultál, mikor arról beszéltünk, hogy nehéz lesz tovább is iskolába járnod, most meg már elmúlt a kedved a tanulástól!

— Épen azért, anyáéskám... igen nagy áldozatodba kerül az én iskoláztatásom, éjjel nappal dolgozol mellett. Ideje, hogy már én is keressek valamit. Hiszen tegnap magad mondtad, hogy nem győződ a költséget.

— Oh, az tegnap volt, de ma már egészen másképp áll a dolog. Atyád azt kívánta, hogy tanult ember legyen belőled és most már én is kívánom s meg is tehetem.

Gábor meglepetve nézett anyjára, ez pedig folytatá:

— Igen, kedves fiam, jövőre jobb dolgunk lesz. Mezei urék e napokban ide érkeznek a kastélyukba s itt töltenek néhány hetet, s ha majd visszatérnek a fővárosba, az itteni kulcsárnőt magukkal viszik, ennek helyét pedig nekem ajánloták fel, mert nagyon szeretnék boldogult atyádat. Épen ma délben értesített a kulcsárnő s azért irtam neki, hogy megkö-

szönjem a tudósítást. Igaz, nem hallottad, mikor érkezik meg az uraság?

— Nem . . . nem hallottam semmit.

Milyen könnyű lett volna most megvallani, hogy át sem adta a levelet. Most még helyre lehetett volna hozni a bajt. De e helyett Gábornak az jutott eszébe, hogy hiszen az a levél nem volt fontos, csak egyszerű köszönet volt benne. Ezért

HÁZA FELÉ. (Lásd a 63. lapon.)

nem teszi magát csuffá, majd inkább ki-gondol valami módot, hogy jóvá tegye hibáját.

Annyira kedvetlen volt azonban, annyira el-elgondolkozott, hogy anyjának végre is feltűnt a dolog.

— De mi a bajod, kedves fiam? Olyan szomorú vagy, mikor épen ily jó napunk van. Te kitüntetés nyertél, én jó állást kapok, úgy hogy jövőre a kastély-

ban fogunk lakni és lesz szép jövedelmem, nem fogunk szűkölködni . . . és te nem örülsz?

— Oh . . . igen . . . hogy ne . . . de kissé rosszul vagyok . . . talán a nagy szél megártott . . .

— Csakugyan, az meglehet. Akkor hát legjobban lesz, ha lefekszel.

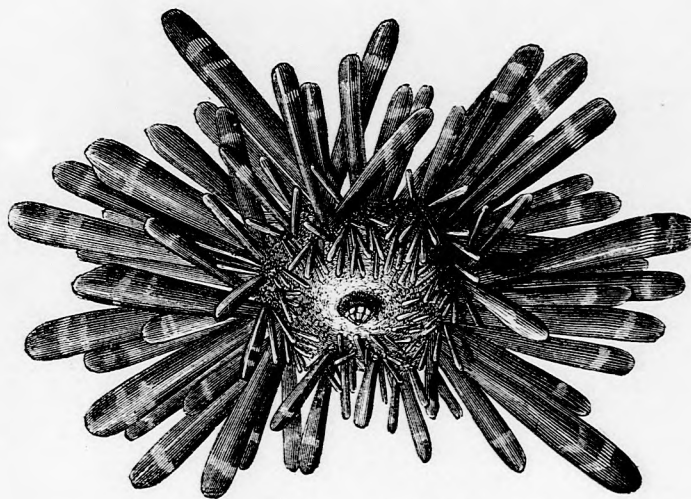
Gábor kapott rajta, hogy kis szobácskájába vonulhat s kedvére busulhat a mai

nap sokféle kellemetlenségei miatt. Fogta gyertyáját, jó éjt kívánt anyjának és szobájába ment.

Álmos nem volt, lefeküdni sem volt semmi kedve s az ablakhoz lépve, mereven bámult ki a csöndes éjbe. A szép teli hold épen fölkel s ezüstös fényvel világította meg a földet, a csillagok milliói nyájasan ragyogtak, csak a szél, az süvöltött még mindig ijesztően s Gábor meg-megreme-

gett, a mint a heves szélroham koronként megrögzette az ajtó-ablakot. Kellemetlen éj volt s Gábor fejében is kellemetlen gondolatok kergették egymást, melyektől ép úgy összereszt, mint a szélvész üvöltésétől.

Bármikép igyekezett megnyugtatni magát, lelkiismerete nem akart elhallgatni, elkövetett hibáinak tudata folyást gyötörte. Igen, maga oka mindennek, a hiu-

A TENGERI TÚSKE. (Lásd a 63. lapon.)

ság ragadta az első hibás lépésre, melyből aztán gyorsan következett egyik hiba a másik után. Most már nemcsak Pali ellen vétkezett, hanem elámitotta édes anyját is, ki ép úgy, mint a tanár, azt hiszi, hogy becsületes uton jutott a kitüntetéshez. És a levél! mennyit hazudott e miatt! És miért? Mert nem volt bátorsága őszintén megvallani hibáját, mert többre becsülte

azt, hogy pontos, megbízható, derék fiu hírét el ne veszítse, mikor pedig már épen nem érdemelte meg e hírét. És mert egyszer már elhagyta az igazság útját, tovább haladt a hamis ösvényen, a levél dolgában is ámitotta Misit és saját anyját is. Folyást álnokoskodott, hazudozott, mint valami gonosztevő.

(Folytatása következik.)

H i n t á z á s.

(Képpel a czimlapon.)

Föl és le meg le és föl
 Jár a hinta egyre,
 Laci, Gyurka, ugy-e ez
 Van ám kedvetekre!

Harmadiknak nincsen hely,
 De én mégis játszom,
 A középre állva a
 Hintát regulázom.

A ki könnyebb, fent reked
 Magasan a légben,
 S vadd meg, Gyurka, ekkor jó
 Az én segítségem.

De most! Most lenyomtalak,
 S ott maradsz a földön,
 Míg csak rá nem állsz, hogy majd
 Rám is sor kerüljön.

Már te néked elég volt,
 Én megyek helyedre —
 S föl és le meg le és föl
 Jár a hinta egyre.

EMMIKE ÉS JUCZIKA.

— Elbeszélés két képpel. —

YÖNYÖRÜ nyári nap volt, épen Emmikének a születése napja, egész kis ünnep volt a szép falusi kastélyban. A mit csak meg lehet venni pénzzel, a mit csak kívánhat egy olyan kis leányka, mint Emmike, mindent kapott ezen a napon jó szüleitől, hogy öröme legyen. De Emmike épenséggel nem látszott valami nagyon örvendezni, nagyon nehéz volt kedvét eltalálni. Most is, mint rendesen,

meglehetősen unatkozó arcot vágott, mintha elégedetlen volna. Pedig kevés gyermek van, kinek annyi oka volna, mint Emmikének, hogy boldognak érezze magát s vig, jókedvű legyen reggeltől estig.

Szülei igen gazdagok voltak s télen át a fővárosban laktak, nyáron pedig szép falusi kastélyukban, melyet gyönyörű kert környezett. Emmike volt egyetlen egy gyermekök s az igazat megvallva, kissé talán el is kényeztetették. A mit csak kívánt, mindent megkapott, annyi játékszere és mindenféle szép holmija volt, hogy tiznek is elég lett volna és talán mert mindent könnyen megkaphatott, semmiben sem találta sokáig örömét. Játékszereit alig hogy megnézte, aztán ott heverték a szekrényben, napokig sem nyult hozzájuk, hanem unatkozva, kedvetlenül járt-kelt végig a szobákon s még leginkább abban találta örömét, ha a mama és nevelőnő mellett csöndesen üldögélhetett, s hallgatta, mit beszélnek; csak hogy persze a felét sem értette. Szinte mulatság volt számára, ha a mamának a himzésnél kifogyott a pamutja s így szólt:

— Jöszte, kis leányom, tartsd a kezeckéidet, gombolyitunk pamutot. (Lásd a képet az 56—57. lapokon.)

Ha ezzel elkészültek, megint leült a pamlagra és unatkozott, ha csak a nevelőnő meg nem sokalta s nem ment vele sétálni a kertbe.

Most, születése napján, ismét sok szép ajándékot kapott, de már ugy hozzászózott a szép ajándékokhoz, hogy ezuttal sem tudott igazán örülni. Pedig volt a sok holmi közt egy bábu, melyről még maga Emmike is elismerte, hogy nagyon szép.

Hosszu, aranyos szőke haja volt, épen mint Emmikének, kékszemei, mozgó szája, szép piros orcája, ruhája pedig vagy hatféle, úgy hogy mindig másképp lehetett felöltöztetni fehér, vörös, kék s másszínű ruhákba. Még kalapja, czipőcskéje is volt, — valóságos kis hercegnő volt a babák közt.

Olyan kedves kis bábu volt, hogy még Emmikének is tetszett egy kis időre s magával vitte a kertbe, a mint a nevelőnővel kísétált. Ilyen szerencse csak kevés bábuját érte, mert Emmike nem tudott bábuival olyan vigan eljátszogatni, csevegni, mulatni, mint más kis leányok, kik a bábút úgy tekintik, mint egy kis játszótársat s igazán szeretik. Épen most is, a mint az árnyas fasorban sétáltak, a nevelőnő így szólt:

— Igazán, Emmikém, nem is érdekes számodra bábút venni, mert csak addig gyönyörködöl bennök, míg egészen unjak, aztán feléjük sem tekintsz, nem mulatsz velök. Oh, mikor én olyan kis leány voltam, mennyire szerettem az én kedves szegény Viczámat!

Emmike szinte csodálkozva nézett nevelőnőjére.

— Miért mondja hogy »szegény«?

— Mert mindig úgy képzeltem, mintha valósággal élt volna; órákig eljátszottam vele, de utoljára szerencsétlen vége lett. Bátyám, a ki pajkos fiu volt, egyszer meg akart tréfálni, elcsente bábumat és fölakasztotta a kéménybe, azt hívén, hogy nemsokára majd kiveheti. De aztán játék közben megfélekedezett róla s mikor este a főzéshez tüzet raktak, az én szegény Viczám a kéményben egé-

szen összepörkölődött s nagy sirás közt temettem el a kertbe; még sirkövet is állítottam emlékére.

Emmike érdeklődéssel hallgatta, mikor a nyájas nevelőnő effélet beszélt a maga gyermekkorából; mindig olyanformát gondolt ilyenkor, hogy nevelőnője sokkal boldogabb volt, mint ő, Emmike, pedig szülei szegények valának. És ebben Emmikének igaza is volt, mert a boldogsághoz nem szükséges ám a nagy gazdagság, hanem inkább az elégtelenség sziv, a vidám jókedv és az, hogy szeretni tudjunk mindent és mindenkit. Mert még az állatot és a játékszert is lehet és kell igazán szeretni.

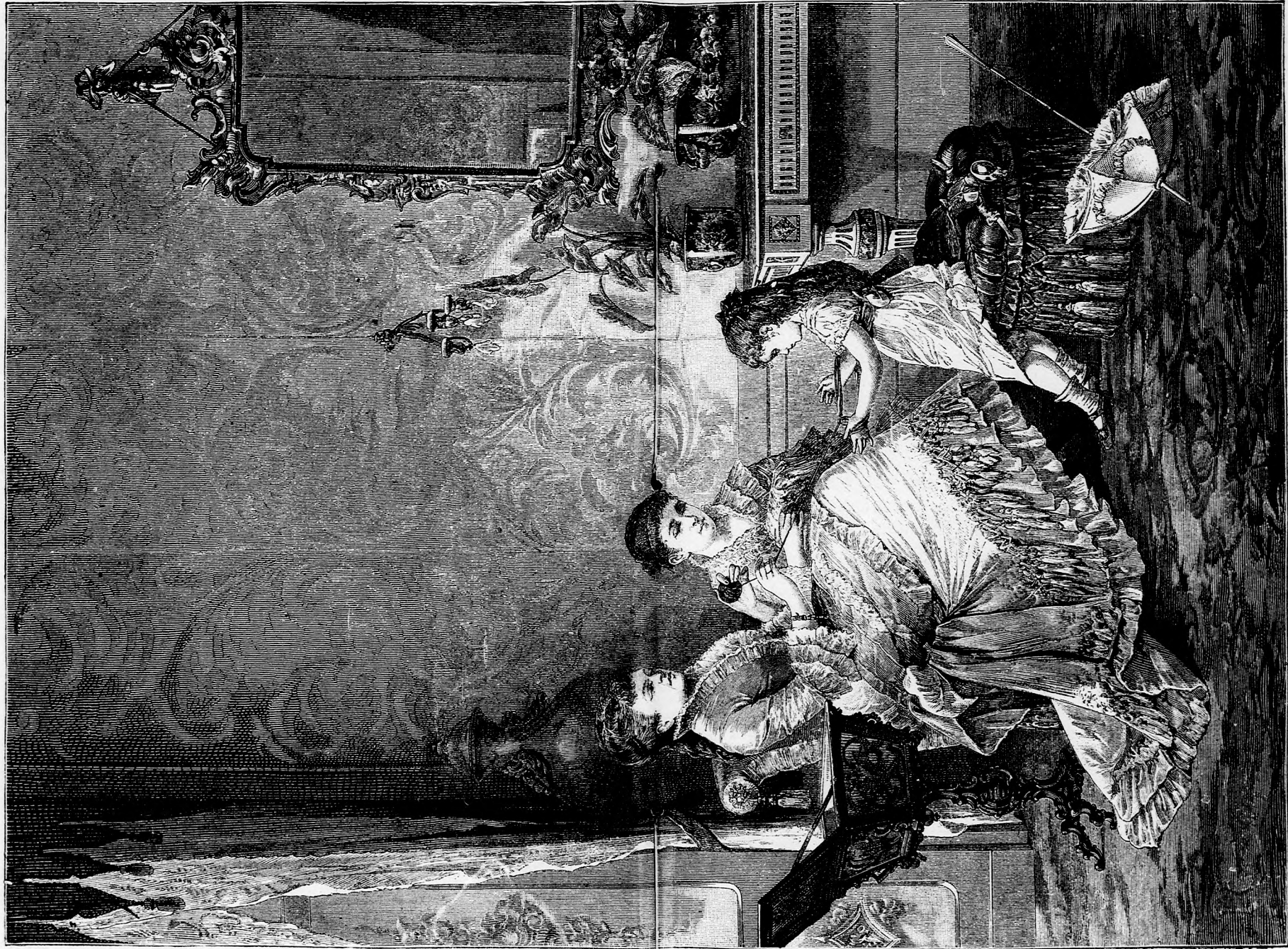
— Én bizony nem tudom szeretni a bábuimat, szólt Emmike.

— Nem, mert nagyon sok van, aztán mind nagyon fényes, nem ugrálhatsz, szaladgálhatsz velök kedvedre, félted, ha csak a földre esik is. Oh, hajdanában nem voltak ilyen fényes játékszerek és mi mégis jól mulattunk.

Ezalatt Emmike már meguntta hordozni a bábút és leültette egy fa tövébe, ő maga pedig árnyas helyen lóczára ült. De a csöndes ülés is csakhamar terhére volt; fölugrott s tovább sétáltak a bokrok között.

A mint így sétálgattak, Emmikének úgy tetszett, mintha beszélgetést hallana ama hely felől, a hol bábuját hagyta, még pedig mintha két gyermek beszélgetne ott. Hiába törte a fejét, ki járhat ott; ha ismerősök érkeztek volna a kastélyba, a mama bizonyosan előhívatta volna. Lábujjhegyen visszalopózott tehát s midőn kö-

(Folytatása a 58. lapon.)

.. TARTSD A KEZECSKÉIDET, GOMBOLYITUNK PAMÚTOT. (Lásd az 54. lapon.)

(Folytatás az 55. laphoz.)

zelre ért, a bokrok mögül látta, hogy bábuja most is ott van, a hová letette volt, de még másvalaki is van ott: egy csinosan de egyszerűen öltözött leányka térdelt a bábu előtt (Lásd a képet a 61. lapon.) s vigan csevegett, — de kivel? Hát bizony a szép bábuval, melyet nagy örömmel és gyönyörködve bámult. A kezében ő maga is egy kis bábút tartott, olyat, minőt Emmike még soha nem is látott, mert az ismeretlen kis leány bábuja csak fából és durván volt faragva, valami ócska maradékszövetből volt a ruhája, keze pedig vagy rég letört vagy talán soha nem is volt.

Emmike mulatságosnak találta ezt a jelenetet s hallgatózott; az idegen leányka pedig, saját szegényes kis bábujához így szólt:

— Látod Viczám, látod? Ugy-e szép, ugy-e még soha sem láttál ilyen finom uri kisasszonyt? Ez nem olyan szegény parasztbábu ám, mint te; nézd, milyen gyönyörű aranyos selyem haja van s milyen pompásan van felöltözve! Vicza, köszönj szépen az uri kisasszonyak! Hát nem tudod az illedelmet? Nem tanítottalak eleget? Köszönj szépen, így ni, mond: »Alásszolgája!«

És ezalatt a kezében levő szegényes bábuval üdvözöltet a cifra bábút. Aztán az Emmike bábujához fordulva így szólt:

— Éste, gyönyörű kis bábu hercegnő, hogy jutottál te ide? Itt ülsz elhagyatva a földön, mintha valami parasztleány volnál és nem nagyuri kiasszony! Talán elvesztettek, vagy megfélekeztek rólad? Oh, ez valóban nem volna szép! Ha az enyém volnál, egyetlen egy pillanatra sem

válhatnál meg tőlem. Ugy-e, nem haragszol, ha kissé jobban megnézlek?

Gyöngéden, óvatosan kezébe vette a cifra bábút és sokáig gyönyörködve nézte, bámulta, de azért a saját csuf bábuját sem eresztette ki kezéből. Ugyancsak furcsa volt egymás mellett a pompás új bábu és a régi, kopott, szegényes.

Még kezében tartotta mindkettőt, midőn Emmike a bokor mögül nevetve előlépett. A kis leány ijedten ugrott fel, zavarában egészen elpirult s akadozva mondá:

— Bocsánat, kisasszony . . . nem tudtam, hogy közel van . . . nem akartam bántani a bábuját, csak megnézgettem, mert olyan nagyon szép. Igazán nem bántottam . . .

— Oh, soha se tarts semmitől, felelt Emmike, közönyösen átvéve cifra bábuját. — Nem sokat törődöm vele, nem bánom, akármeddig bámulgatod. De mondd csak, mi a neved?

— A nevem Júcziika . . . édes anyámat kerestem itt a kertben . . .

A két leányka, a mint ott egymás mellett állt, majdnem annyira különbözött egymástól, mint bábuik, csakhogy Juczika épenséggel nem volt csunya s keze-lába sem hiányzott, mint Viczájának. Sőt ellenkezőleg, míg Emmike sápadt arczu, gyöngy gyermek volt, Juczika piros-pozsgás arcza majd kicsattant az egészségtől, kezei pedig nem voltak ugyan finomak és fehérek, de annál erősebbek, mert bizony sokszor már nehéz munkát is kellett végezniök. De nemcsak egészséges, erős kis leány volt, hanem vidám, nyájas képű is, ugy

hogyan E
solyogy

a te bá

Taval

bábút?

Ju

örömtö

a gazd

ajándé

tartott

nekem

nagyon

tunk eg

ugyan,

retem.

E

s eszék

mondot

szere

elcsere

tovább

mája és

kezett,

őket. A

társat

leányka

Ju

illedelm

leánya.

Még ne

E

latszott

hogy Emmike azonnal megszerette s mosolyogva szólt:

— Hát ez micsoda a kezekben? Ez a te bábud?

— Az ám, az én kedves Viczám. Tavaly kaptam karácsonyi ajándékul.

— Nem szeretnél egy új, szebb bábut?

Juczika szemei eleinte ragyogtak az örömtől s bizonyosan arra gondolt, hogy a gazdag uri kisasszony talán meg akarja ajándékozni; de ez csak egy pillanatig tartott, aztán fejét rázogatva mondá:

— Oh nem, kisasszonykám, nem kell nekem más bábu. Szegény Viczám az nagyon megszorítaná. Sokat játszottunk együtt s az én kis Viczám nem szép ugyan, de nagyon jó s én nagyon szeretem.

Emmike meglepetve nézett Juczikára s eszébe jutott, a mit előbb a nevelője mondott. Ime ez a szegény leányka igazán szereti csunya kis bábuját, nem is kívánja elcserélni ujjal. A két gyermek aztán tovább beszélgetett s mikor Emmike mamája és a nevelőnő nem sokára oda érkezett, vidám csevegésbe merülve találták őket. A mama mosolyogva kérdé:

— No's, Emmikém, miféle kis játszótársat fedeztél itt fel? Kicsoda ez a leányka?

Juczika ijedten fölugrott, de aztán illedelmesen meghajtván magát, így szólt:

— Én Juczika vagyok . . . a kertész leánya.

— Ah igen, az új kertészünk leánya. Még nem is láttalak.

E pillanatban messziről kiáltás hallatszott:

— Juczika! hol vagy?

— Édes anyám hiv! szólt a kis leány s gyorsan elfutott.

Emmikének azonban nagyon megtetszett a kis játszótárs és megkérte a mamát, hogy Juczikát fölhihassa a kastélyba s megmutathassa neki játékszereit. A mama beleegyezett s Juczika délután már ott volt a fényes termekben. A szegény kis leány, ki eddig csak egyszerű házikókat ismert, azt hitte, hogy valóságos tündérpalotába jutott, alig győzte bámulni a pompás butorokat, óriási tükröket és százféle szép holmit; hát még mikor azt a sok gyönyörű játékszert látta, melyet Emmike mutatott neki! Ugy tapsolt, örült, hogy utóljára maga Emmike is örülni kezdett s oly jókedvűen játszott, mint eddig talán soha sem.

E naptól fogva a szegény, egyszerű kertészleányka mindennapos vendég lett a kastélyban s játszótársa, barátnője volt az elkényeztetett Emmikének. Juczika igen kedves, okos leányka volt, szerény, illedelmes, soha sem feledte el, hogy ő csak szegény gyermek, de szívből megszerette Emmikét s a tűzbe ment volna érte. Emmike is szerette kis játszótársát, ő maga legalább azt hitte, mert mindig nagyon jól mulatott, mikor együtt voltak. Juczika mindig tudott valami új játékot, soha sem volt kedvetlen, duzzogó s az egész kastély visszhangzott a gyermekek vidám nevetésétől.

Emmike szülei örültek ennek, az apa azonban egyszer mégis így szólt Emmikéhez:

— Kedves leányom, az a kis Juczika nem egészen hozzád való játszótárs, mert

ő egyszerű, szegény gyermek és az marad is. Ha igazán szeretitek egymást akkor nincs semmi kifogásom; de nagyon sajnálom, ha azt a kedves jó leánykát egyszer megsértenéd, ha egyszer éreztetnéd vele, hogy ő csak szegény gyermek. Figyelmeztetek tehát, hogy ha egyszer játszótársadul fogadtad Juczikát, légy mindig figyelmes és nyájas hozzá, mert nagyon nem szép dolog, ha valaki csak arra használja fel a szegényebb sorsut, hogy egy ideig mulasson vele, aztán pedig rá sem tekint. Nem szeretném, ha gögösnek, háladatlannak mondanának.

Emmike nem igen gondolkozott e szavak fölött, hiszen ő valóban nagyon szeretett mulatni Juczikával. Pedig nem sokára kitünt, hogy az okos, nemes szívű apának mennyire igaza volt.

Nyár derekán volt s Emmike szülei fürdőre utaztak; a kis leány természetesen velök. Bucsuzáskor Emmike megigérte Juczikának, hogy majd ír neki, megírja, mit mindent látott a szép nagy utazás közben. Juczika sirt a válásnál s Emmike is meg volt hatva, talán szerette volna, ha Juczika is velök megy. De ez persze nem volt lehetséges, Juczikának otthon kellett maradni, hogy édes anyjának segítsen a ház körül.

De ha nem mehetett is el, sokszor megemlékezett azután Juczika az ő kedves Emmikéjéről, mert őszintén szerette. Várta, várta az ígért levelet, de ez bizony nem jött; hetek multak s Emmikéről semmi hír sem érkezett, úgy hogy Juczika végre kissé busulni kezdett; mikor azonban kedves ócska Viczájával játszott, még is mindig biztatta.

— Oh, ne félj, nem felejt el minket a kedves Emmike kisasszony. Bizonyosan beteg volt, vagy nagyon sokfelé jártak, nem ért rá a levélíráásra. De ő is gondol ránk s szeret, mint mi őt.

Szegény Juczika, ha tudta volna, mennyire csalódik!

A nyár végén megtudta Juczika, hogy Emmike nem sokára visszatér szülei-vel a kastélyba. Hogy megörült a hírek! Hogy készült mindenféle szép új játéokra, melylyel majd mulattatni fogja Emmikét, a ki bizonyosan sok szépet fog beszélni az utazásáról s mihelyt megérkezik, mindjárt hívatni fogja.

Néhány nap mulva Emmike és szülei meg is érkeztek. Az első napon Juczika hiába várta, hogy kis barátnője hívassa; de ezen nem is csodálkozott; bizonyosan fáradt a nagy uttól és rendezgeti holmiját. De másnap, harmadnap is hiába várta s végre már nem birt ellenállani a vágnak, hogy újra láthassa Emmikét. A kastélyba természetesen nem mehetett, de a kertben találkozhatik vele, ha arra megy, hol Emmike sétálni szokott, a hol gyakran játszottak együtt.

Valóban, nem is kellett sokáig várnia, már megpillantotta kedves játszótársát. De Emmike nem volt egyedül. Egy másik leányka volt vele, épen olyan finom, drága öltözékben. Ez Irén volt, Emmikének távoli rokona, ki ide jött egy-két hétre látogatóba. Csinos leányka volt, valamivel idősebb is Emmikénél, ki mindenkor nagyon hallgatott reá; pedig Irén épen nem volt valami kedves, nyájas leány, sőt inkább gögös és elbizakodott s Jucziká-

nak az
paszta

A
örömm
sen Er
Emmil
átásna

...
Mit ak

J
megza
az ő k
fülig p
—
melyik

nak azt csakhamar keserűen kellett tapasztalnia.

A mint megpillantotta őket, nagy örömmel és tárt karokkal futott egyenesen Emmike felé. Ugy látszott, mintha Emmike is örült volna eleinte a viszontlátásnak és már épen szólni is akart s

Juczika elé indulni, mikor ez néhány lépésről kiáltá:

— Oh, kedves Emmike kisasszony, de örülök, hogy újra láthatom!

Ekkor Irén csodálkozva és gögösen tekintett végig Juczikán és Emmikéhez fordulva, megvető hangon kérdé:

... EGYSZERŰEN ÖLTÖZÖTT LEÁNYKA TÉRDELT A BÁBU FIÖTT. (Lásd az 58. lapon.)

— Kicsoda ez a tolakodó gyermek? Mit akar?

Juczika meghallotta ezt és elsápadva, megzavarodva állt meg, várva, mit felel az ő kedves játszótársa. Emmike pedig fülöp pirult, de aztán gyorsan felelé:

— Nem tudom ... azt hiszem, valamelyik cseléd leánya, nem igen ismerem.

— Nem is hozzánk való, szólta Irén büszkén. Menjünk!

És elfordulva, egy másik utra tértek, Juczika pedig majdnem kővé meredve bámult utánok. Az első pillanatban alig tudta megérteni, elhinni, a mi vele történt; de hát biz az megtörtént és nem lehetett meg nem érteni. Igen, Emmike

megtagadta a régi barátságot, most, hogy gazdag játszótársa van, szégyelne a szegény leánykával játszani; még szóba sem akar állani vele, úgy tesz, mintha nem is ismerné, mert már csak arra emlékszik, hogy ő gazdag, elkényeztetett gyermek, Juczika pedig szegény leánya.

Addig-addig állt ott a szegény Juczika, míg végre könybe lábadtak szemei; lassacskán hazaballagott. Nagyon szerencsétlennek érezte magát. Nem azért, mert a gazdag uri kisasszonyok megvetették, oh nem! ő mindig tudta, hogy ő csak szegény gyermek s Emmikét nem azért kívánta újra látni, hogy dicsekedjék vele, milyen játszótársa van, hanem mert szívből szerette. És most meg kellett győződnie, hogy Emmike már rég megfeledkezett róla.

De nem panaszkodott senkinek, le-törölte könyeit, aztán végezte dolgait, ha pedig szabad ideje volt, játszott kedves Viczájával. Vigyázott, nehogy találkozzék Irénnel és Emmikével, mert bár szegény gyermek volt, neki is meg volt a maga büszkesége. Irén azt mondta reá, hogy »tolakodó« és Emmike ezt eltűrte; no's, ő bizony nem fog soha hozzájuk tolakodni.

Azt azonban nem tudta megtagadni magától, hogy legalább messziről ne nézze néha-néha hajdani kedves játszótársát, kit most is szeretett, bár ez oly mélyen megsértette. Látta, mint sétálgatnak, szaladgálnak a nagy kert árnyas fasorai közt s egyszer aztán látta, hogy csinosan föl-kantározott kis csacsit kaptak, melyre föl-váltva majd Irén, majd Emmike ült fel, vígan vágatva végig a pázsitos téreken.

Csak messziről nézte, jól elrejtőzve a bokrok mögé, úgy hogy őt nem láthatták. Nem látták akkor sem, mikor egyszer ismét vígan mulattak a csacsival s ingerkedtek vele. A csacsi pedig, bár türelmes állat, nagyon makranczos és dühös tud lenni, ha egyszer megharagudott. Most is épen az történt.

Emmike ült a nyeregben, mikor a csacsi hirtelen megvadult s eszeveszetten kezdett futni, rugdalózni. Emmike sokkal gyöngébb volt, hogy sem meg birta volna fékezni, sőt csakhamar a kantárt is kiejtette a kezéből s kétségbeesetten sikoltva görcsösen kapaszkodott a csacsi nyakába. A csacsi pedig mind dühösebben ugrándozott, aztán egyszerre veszett futásnak eredt, egyenesen a nagy tó felé.

Irén rémülten kiáltozott és — elfutott, hogy segítséget hívjon. De a segítség bizony későn érkezett volna, ha ugyanekkor már ott nem termett volna másvalaki, — Juczika, ki a csacsi kantárját megragadta. Ő sem birta megállítani a megvadult állatot, de azért nem eresztette el a kantárt, belekapaszkodott s a csacsi őt is magával ragadta. Juczika még sem tágitott. A földön hurezolta magával a csacsi s összetiporta, rugdalta, de Juczika nem eresztette el a kantárt, úgy hogy a csacsi végre belefáradt és a messziről oda-sietett emberek épen a tó partján elfoghatták. Oda jött Emmike mamája is, egészen sápadtan s reszketve kiáltván Juczikának:

— Az Isten áldjon meg, kedves jó gyermek, te mentetted meg leányomat!

Emmikének az ijedségen kívül semmi baja sem történt, de Juczika eszméletle-

nül heven
s borzadv
a megvad

Mik
eszmélet
Feje kab
A mint k
mellett
látott, de
rült az i
mindenr
kis beteg
megment
őket, hog
Az
kor a
kérdé:

—
A
örömpir
ez az Er
ott, ki m
megcsók

—
csátani!
annyira

—
én min
Juczika.

—
tad! O
nagyot
szegénys
nem a n
bántam
rég ked

A
szent v
maradt.

nül hevert a földön. Több sebből vérzett s borzadva látták, mennyire összetiporta a megvadult csacsi.

Mikor Juczika ismét visszanyerte eszméletét, otthon találta magát ágyában. Feje kábult volt, nagy fájdalmat érzett. A mint körülnézett, egy asztalon orvosság mellett mindenféle drága csemegéket is látott, de azt még nem tudta, honnan került az ide. Emmike szülei gondoskodtak mindenről, saját orvosukat is hívták a kis beteg mellé s mindent elkövettek, hogy megmentsék. Az orvos meg is nyugtatta őket, hogy Juczika meg fog gyógyulni.

Az ágy mellett ült valaki, a ki, mikor a beteg megmozdult, gyöngéden kérde:

— Juczika, kedves Juczikám, alszol?

A kis beteg sápadt arcán halvány örömpir látszott. Megismerte e hangot, — ez az Emmike hangja. Igen, Emmike volt ott, ki most lehajolva élete megmentőjére, megcsókolta és könnyezve mondá:

— Juczika, meg tudsz-e nekem bocsátani! — Oh én olyan gonosz voltam, annyira megbántottalak!

— Oh . . . én nem haragudtam . . . én mindig szerettem . . . felelé halkán Juczika.

— Igen, te szerettél s bebizonyítottad! Oh, most már én is belátom, mily nagyot hibáztam, mikor megvetettelek szegénységed miatt s a ruhádat néztem, nem a nemes, jó szivedet. Szivemből megbántam tettemet s kérlek, légy ismét a régi kedves Juczikám!

A kis beteg szeliden mosolygott, ujra szent volt a barátság és ezután meg is maradt. Emmikéből gazdag uri hölgy lett,

Juczika pedig egyszerű sorsban maradt, de azért mindig igaz szeretet fűzte őket egymáshoz s Emmike nem felejtette el többé, hogy az egyszerű, szerény külső alatt is meg kell becsülni a nemes, szerető szívet.

Haza felé.

(Képpel az 52. lapon.)

KINT jártunk az aratóknál
Jó hasznunkat vették,
Nálunk nélkül a munkában
Bizony hiba esnék.

*Learatva a szép buza
Feküdt hosszú rendben,
Marokszedők gyűjtögették,
De nem a legszebben.*

*Itt egy kalász, ott egy kalász, —
Elmaradt utánok,
Sok kicsiből pedig nagy lesz,
Szedjük össze, lányok!*

*Összeszedtük, több már nem is
Férne a kezünkbe —
Aztán meg a nap oly forrón
Perzselte a fejünkre!*

*A mit szedtünk, haza visszük,
Mégdicsérnek érte,
Hős árnyékban jó özsonna
Lesz a munka bére.*

A TENGERI TÚSKA.

(Képpel az 53. lapon.)

ELSŐ pillanatra akárki elhíhetné, hogy ez a furcsa valamí, a mit ez a rajz mutat, afféle moszat, növény, minőt sokszor látunk a mezőn. Pedig ez nem növény, hanem állat, valóságos élő állat, mely kedvére sétál a tenger fenekén. De annyi bizonyos, hogy még a tenger sokféle csodálatos állatai közt is a legcsodálatosabbak egyike.

Nagysága körülbelől akkora, mint a rajz s miként ez mutatja, maga a tulajdonképeni állat csak akkora, mint egy nagyobacska mogyoró. Teste gömb- vagy tojás alakú s mészszerű héjjal van körülveve, melyen a száj, a szemek és a szívó csápok számára számos kis nyílás van. Ugyanebből a héjből nyulnak ki a hosszú, szabadon mozgatható tüskék, melyek hosszabbak magánál az egész állatnál és sugárzó csillaghoz hasonlónak teszik. E tüskék több fajnál egészen hegyesek, szurósok s ezek szolgálnak neki fegyverül, úgy hogy a tüskeállatot a tenger ragadozóit nem is bántják; kemény héja, szúrós tüskéi miatt épen nem kellemes falat is volna.

A tüskék arra szolgálnak neki leginkább, hogy a különféle tárgyakat megragadja, egyszersmid pedig ezek az ő lábai. Tápláléka tengeri növényekből s az azokon élő aprócska állatokból áll, melyeket tüskeivel szájába, erős fogai közé nyom.

A tengeri tüske leginkább a sziklás partok közelében szeret tartózkodni s különösen sok van a középtengerben, hol nagyban keresik is az emberek, mert a parti lakosok kedves csemegének tartják. Azt mondják, hogy husának egy része kellemes szőlő ízű, csak hogy sok fáradságba kerül, míg a sok tüskéből, héjből kiszedik.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Roth testvérek. Forgó bácsi szívesen felel minden kis olvasójának, a ki valami kérdéssel fordul hozzá s e célból épen nem szükséges dolgot beküldeni. Sőt, mint már sokszor kijelentettem, azt óhajtom, hogy ti csak olvassátok a »Kis Lap«-ot, az írást pedig biztatók reám; Fannika tehát jól teszi, hogy abbahagyja a meseírást, ha maga is belátja, hogy nem sikerül. Azt sem várja Forgó bácsi, hogy kis olvasói holmi czikornyás leveleket irjanak neki; irjon kiki úgy, a mint szíve sugalja. A Telemachra nézve az a véleményem, hogy legjobb volna, ha az eredetiben olvasnátok, a mit, hiszem, miharább elérhettek, ha szorgalmasan tanultok francziául. Magyar fordítást nem is ismerem; ha van, nagyon

régi és elavult lehet. — **Weszely Ödön.** Üdvözlök kis híveim seregében s remélem, örömet és mulatságot fogsz találni a »Kis Lap«-ban. A rejtvények, melyeket beküldtél, mind nagyon régiak és ismeretesek. — **Capelle Vilma.** Meleg soraid mélyen meghatottak, mert hiszem, hogy őszinték. És a mi kívánságodat illeti, bizonyos, hogy ha a Gondviselés nagyon öreg bácsi korára engedni is jutni Forgó bácsit, a gyermekeket mindig úgy fogja szeretni, mint most. — **Singer Alajos.** Nagyon ismeretes, régi földvány már az. — **Csikássy Jenő.** Leveledet nagy meglepetéssel olvastam, annál inkább, mert emlékszem tavalyi vizsgálatod jó sikerére is és látom, komolyan, kitartó szorgalommal törekszel előre, teljesen megérdemelted a kitüntetés, hogy társaid nevében te mondtad a beszédet a vendégek előtt. Hiszem, jövőre is így lesz, öröme jó szüleidnek s Forgó bácsinak is. Gyöngéd figyelméért, melyet a kis bokréta küldésével tanusítottál, fogadd köszönetemet. Kívánom, hogy a szép fenyves vidéken kellemesen teljenek szünnapjaid s majd ujult erővel foghass ismét a tanuláshoz. A kis Bellát öleld meg Forgó bácsi nevében. — **Zlattner Judit, Betti és Zsófi.** Hogy nektek a barátkamadar története nagyon tetszett s nemcsak tanulságosnak, hanem mulatságosnak és nagyon kedvesnek találtátok, azt én természetesen tartom, mert az a történetke, egyik legelső természettudásunk és írónk műve, valóban igen kedves. Csodálkoztok, hogy akadt olvasótársaitok közt olyan, a kinek nem tetszett, indokolt. — **Fligl testvérek.** Még egyszer, de most már utóljára jelentem ki, hogy beküldött dolgozataitok nem közlésre valók, tehát nem közölhetem egyikét sem. Ismétlem, hogy effélék írásával csak szabad óraitokban, gyakorlatkép érdemes foglalkoznotok; egészen czéltalan újra meg újra kérnetek, hogy közöljem valamelyiket a »Kis Lap«-ban. Csak mint szorgalmatok jeléről vehetek rólu tudomást. — **Ihász Sarolta és Irma.** A félreértést leveletek okozta, mert abból nem olvashattam ki egyebet, mint a mire feleltem. De se baj, a »Boszorkánymester« választása egészen jó volt s örvendek, hogy előadása oly szépen sikerült. A »Boszorkánymester« általában kedvenc darab lett s már sokféle adták elő kis olvasótársaitok. — **Heller Olga.** Kik írják azt a lapot, melyről kérdezősködtél, azt csak a szerkesztője mondhatná meg. — **Róth Leóna.** Szívesen vettem volna, ha a színlap beküldése mellett azt is megírod, mikép sikerült a »Boszorkánymester« előadása. Reményelem, jól. A »Diák-kaland«, azt hiszem, szintén mulattató lesz s elvárom annak idején, hogy bővebben értesítesz, mint most. — *Több rendbeli küldeményt (rejtvényt stb.) melyeket itt egyenkint elő nem sorolhatok, egy s más okból nem közölhetek.*